

Arrest

nr. 294 186 van 15 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 juli 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDERHAEGEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 12 mei 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Oostenrijkse overheden.

Op 20 juni 2023 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

De Belgische overheden richten op 20 juni 2023 een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse overheden op grond van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

De Oostenrijkse overheden stemden op 21 juni 2023 in met het verzoek tot terugname.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 5 juli 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden akte.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 6 september 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel voorziet in zijn § 1 als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. [...]

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid. [...]”

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt verder dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd bij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 5 juli 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft een overdrachtsbesluit waarbij Oostenrijk wordt aangeduid als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en waarbij verzoeker wordt opgedragen zich binnen de tien dagen te begeven naar Oostenrijk om er zich aan te bieden bij de autoriteiten.

Omdat verzoeker naliet om zich binnen de gegeven termijn van tien dagen vrijwillig te begeven naar Oostenrijk besliste verweerder op 6 september 2023 tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gelet op de tussengekomen beslissing tot terugleiding naar de grens met vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat is de overdracht aan Oostenrijk imminent geworden.

Het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen staat dan ook vast.

Een (gewone) vordering tot schorsing tegen het bestreden overdrachtsbesluit is thans ook ingeschreven op de rol, onder het rolnummer 298 723, en de Raad heeft er zich nog niet over uitgesproken.

Met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van de artikelen 3(2), tweede en derde lid en 17 van de Dublin III-verordening, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Verzoeker meent dat een gedwongen terugkeer naar Oostenrijk een schending van artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2. van de Dublin III-verordening zou uitmaken. i. Algemeen: Artikel 3 EVRM en Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening: Inhoud en interpretatie Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker.¹ Artikel 3, 2, tweede lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.” Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.² 1 Vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218. 2 Zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad

v. Bulgarije, par. 96. 6 In dit kader verwijst de tegenpartij in de bestreden beslissing naar het wederzijds vertrouwensbeginsel, zijnde het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Verzoeker merkt op dat dit vermoeden weerlegbaar is. Het EHRM bepaalt dat dit vermoeden weerlegt wordt wanneer er zwaarwegende gronden worden aangehaald die aannemelijk maken dat de asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. Dit weerlegbaar vermoeden bevestigde het EHRM nogmaals in het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014. Het concept van “een asielprocedure en opvangvoorzieningen die systeemfouten bevatten” komt uit het Arrest N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department de dato 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie. In dit arrest werd in punten 81 en 86 geoordeeld dat “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt” en “Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.” Bij de toepassing van de Dublin-verordening moeten de lidstaten nagaan of de asielprocedure van de lidstaat waarnaar de betrokken personen worden overgedragen voldoende waarborgen bevat. Om te beoordelen of verzoekers een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval. 3 Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoeker, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico aangezien het voldoende concreet en aantoonbaar is. Verder in huidig verzoekschrift maakt verzoeker dan ook, zowel wat de algemene situatie in Italië betreft als de omstandigheden eigen aan zijn persoonlijke situatie, aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij bij verwijdering naar Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling. 3 zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). 7 Er werd reeds geoordeeld door het EHRM in het arrest M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011 dat de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om de omstandigheden in het aangezochte land ten gepaste tijde te doen gelden. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust dan ook op de verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. 4 Uit het arrest N.S C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en de conclusie van de advocaat-generaal in dezelfde zaak kan besloten worden dat er sprake kan zijn van “systeemfouten” in een asielprocedure en de opvangvoorzieningen als meerdere bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (intussen vervangen door richtlijn 2013/33/EU), 2004/83 en 2005/85 (intussen vervangen door richtlijn 2013/32/EU) geschonden zijn of ernstig dreigen geschonden te worden en dat die schendingen tevens een schending inhouden van de in het Handvest verankerde grondrechten. ii. Algemeen: de toepasselijke rechtspraak (arresten Tarakhel c. Zwitserland en C.K. tegen Slovenië) Op 4 november 2014 heeft het EHRM zijn arrest Tarakhel c. Suisse gevelde, dat de kwestie behandelt of een overdracht aan Italië een mogelijke schending vormt van artikel 3 EVRM. Het arrest Tarakhel leert ons het volgende : 1) Hoewel het Hof meent, in dit arrest, dat er geen systematische schending is in Frankrijk voor de asielzoekers van artikel 3 EVRM, houdt zij echter wel rekening met de extreme kwetsbaarheid van asielzoekers en stelt zij dat er een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is: « §115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded. » (we onderlijnen) Het blijkt duidelijk uit de verschillende gezaghebbende internationale rapporten (zie infra) dat deze mogelijkheid vandaag de dag effectief groter is dan aan het begin van 2014. 4 EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388 8 2) Het EHRM onderlijnt dat de beoordeling van de minimum graad van ernst vereist door artikel 3 EVRM relatief is en rekening dient te houden met de specifieke bescherming van asielzoekers en hun buitengewone kwetsbaarheid : « 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement

et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251). 119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention. » (we onderlijnen) 3) De positieve verplichtingen uiteengezet door het EHRM in Tarakhel dienen in verband gebracht te worden met de kwaliteitsgraad die vereist wordt van de asielprocedures om zodoende met de nodige ernst een verdedigbare grief in het asielkader te onderzoeken. Voor het EHRM betreft de Dublin procedure de toegangspoort tot de asielprocedure, het is dan ook belangrijk dat de asielzoekers dadelijk bij aankomst kunnen genieten van de nodige procedurele waarborgen. Er dient een verband gelegd te worden tussen het arrest Tarakhel en het arrest Sharifi en andere c. Italie en Griekenland (Verzoekschrift 16643/09) van 21 oktober 2014, waarin het Hof stelt : « 169. Il n'est pas dépourvu d'intérêt, du reste, que, d'une part, la directive Procédure, telle qu'applicable ratione temporis, imposait déjà aux États membres de l'Union européenne de veiller, notamment, à ce que les personnes aient un accès effectif à la procédure d'asile (paragraphe 71 ci-dessus), et que, d'autre part, les obligations découlant de la directive Accueil s'appliquent à tous les ressortissants de pays tiers et apatrides à la seule condition qu'ils déposent une demande d'asile à la frontière ou sur le territoire d'un État membre (paragraphe 67-68 ci-dessus). La récente refonte du droit de l'Union européenne en la matière (paragraphe 63-65, 69-70 et 72-73 ci-dessus) renforce ces principes : tous les droits procéduraux et matériels reconnus aux demandeurs d'asile supposant l'introduction d'une demande d'asile, plusieurs dispositions du règlement Dublin III et de la directive Procédure refondue visent à assurer un accès effectif à cette 9 procédure, accès dont une information exhaustive et compréhensible des intéressés constitue le préalable indispensable. » (we onderlijnen) De positieve verplichtingen uiteengezet in het arrest Tarakhel zijn in dezelfde lijn als de redenering van het Hof van Justitie in haar arresten Cimade en Saciri waarin de Opvangrichtlijn geïnterpreteerd wordt en het doel van continuïteit van opvang uiteengezet wordt. 4) In het arrest Tarakhel, benadrukt het Hof het feit dat het noodzakelijk is, gezien de reële mogelijkheid van schending van artikel 3 EVRM bij een overdracht naar Italië, dat de Staat die de asielzoeker wenst over te dragen individuele garanties bekomt van de Italiaanse autoriteiten die aantonen dat de asielzoeker in kwestie opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst. Er was inderdaad sprake in het arrest Tarakhel van een familie met minderjarige kinderen maar het EHRM interpreteert deze eis tot garantie niet a minima. De groep van asielzoekers vormt een zeer kwetsbare groep. Zie arrest Tarakhel, §122 :« 122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention» In het Arrest C.K., H.F., A.S. c. Sloveense Republiek van 16 februari 2017 stelt het Hof van Justitie dat de overdracht van de asielzoeker in het kader van de Dublin III-verordening enkel mag gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer de overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand. Het HvJ brengt naar voor dat het niet uitgesloten is dat de overdracht van een asielzoeker met ernstige gezondheidsproblemen, op zichzelf, voor de betrokkene een risico uitmaakt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dat staat dan los van de kwaliteit van de opvang en de beschikbare zorgen in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag internationale bescherming. Het HvJ vervolgt dat, in het kader van een beroep in de zin van artikel 27 van de Dublin III-verordening, de lidstaten objectieve elementen die de ernst van de gezondheidstoestand en de significante en onomkeerbare gevolgen aantonen niet buiten beschouwing mogen laten. Zoals bijvoorbeeld medische attesten. Het HvJ verwijst naar rechtspraak die concludeert dat dit niet betekent dat de repatriëring van personen die dreigen met zelfmoord niet mogelijk is. Wel moet de overdragende lidstaat concrete maatregelen nemen om dit te verhinderen. De overdragende lidstaat kan hiervoor samenwerken met de verantwoordelijke lidstaat. Indien de maatregelen en voorzorgen onvoldoende zijn, moeten de lidstaten de uitvoering van de overdracht van de 10 betrokken persoon in het kader van de Dublin III-verordening opschorten. Het HvJ besluit dat de lidstaten artikel 4 van het Handvest als volgt moeten interpreteren: - Zelfs wanneer er geen ernstige redenen zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen van de verantwoordelijke lidstaat voor de

aanvraag internationale bescherming kan de overdracht van de asielzoeker enkel gebeuren wanneer de overdracht niet leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Indien een overdracht van een asielzoeker met een mentale of fysieke aandoening kan leiden tot een reëel risico op een significante en onomkeerbare verergering van de gezondheidstoestand van de betrokkene houdt deze overdracht een onmenselijke of vernederende behandeling in. - Lidstaten en hun rechtsprekende instanties moeten, vooraleer over te gaan tot een overdracht, alle twijfel wegnemen over de impact op de gezondheidstoestand van de betrokkene. Lidstaten moeten maatregelen nemen zodat de overdracht kan plaatsvinden in omstandigheden die de gezondheidstoestand van de betrokkene garanderen. Indien de voorzorgen niet voldoende zijn, moeten de betrokken autoriteiten van de lidstaten de uitvoering van de overdracht schorsen zolang de gezondheidstoestand een overdracht in de weg staat. Bovenvermelde rechtspraak verzet zich tegen een transfer van verzoeker naar Oostenrijk, hetgeen verder zal worden aangetoond. In casu heeft de Belgische staat immers geen enkele individuele garantie bekomen van de Oostenrijkse autoriteiten die aantonen dat verzoeker opgevangen zal worden, toegang zal hebben tot de asielprocedure en ten laste genomen zal worden bij aankomst. iii. Toegepast: de ervaringen van verzoeker in Oostenrijk Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoeker het slachtoffer werd van onmenselijke en vernederende omstandigheden in Oostenrijk. Zo werd hij na zijn arrestatie aan de Oostenrijkse grens gedurende drie uren achtergelaten in de regen, terwijl hij diende te wachten op een verantwoordelijke van de politiediensten. Vervolgens werd hij geslagen, waarna hij gedurende 24u opgesloten werd in een ruimte zonder vensters, zonder voedsel of water. Verzoeker werd ten slotte gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven, en dan zonder enige begeleiding of informatie vrijgelaten. Verzoeker beschikt niet over enig concreet bewijs van deze onmenselijke en vernederende omstandigheden waarmee hij in Oostenrijk te maken kreeg, maar wel dienen zijn verklaringen als begin van bewijs in rekening genomen te worden. Er kan in dit opzicht verwezen worden naar de redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest nr. 280.105 van 14 november 2022, waarin de Raad 11 stelt dat uw diensten de verklaringen van een verzoeker in rekening dienen te nemen en hierop dienen te antwoorden, zonder louter te stellen dat er geen bewijs voorhanden is dat deze verklaringen kan staven: iv. Toegepast: de situatie in Oostenrijk Er zijn in casu ernstige redenen om te vrezen dat de procedure in Oostenrijk effectief systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Zo dient opgemerkt te worden dat er sinds oktober 2022 sprake is van een opvangcrisis in Oostenrijk, die te wijten is aan een hoog aantal verzoeken om internationale bescherming en het gebrek aan medewerking van de Oostenrijkse provincies. Er dienden tenten opgezet te worden om dakloosheid te vermijden: “In 2022, a reception crisis hit Austria. Due to a high number of applications and noncooperation of the provinces who are supposed to take over asylum seekers upon completion of the admissibility procedure, the capacities in the federal reception centres reached their limits in the fall of 2022. The number of asylum seekers in basic care only increased moderately from 17,000 in January 2022 to 21,500 in December 2022 even though Austria registered more than 100,000 asylum applications in the same time. Many applicants travelled on to other countries after registration. Even though the number of applicants absconding from the procedure was very high, the BBU GmbH had to build up tents in order to prevent homelessness.” (AIDA rapport 2023, p. 94) 12 De Oostenrijkse provincies hebben de laatste jaren hun opvangcapaciteit beperkt omwille van een lager aantal verzoeken om internationale bescherming, zonder hierbij een noodplan te voorzien, waardoor de situatie vandaag de dag uiterst problematisch is: “The reception crisis of fall 2022 is only partly due to the high number of asylum applications: the provinces have decreased their housing capacities massively in the last years due to smaller number of applications and lack of finances. A crisis plan was never elaborated.” (AIDA rapport 2023, p. 94) Verder blijkt uit de algemene informatie dat de visie van de Oostenrijkse asielinstanties op de situatie in Afghanistan na de machtsovername van de Taliban zeer problematisch is. Zo oordeelde de Federale Administratieve Rechtbank in een vonnis van 12 oktober 2021 dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds de machtsovername rustiger was geworden en dat de humanitaire situatie die bestond voor de machtsovername niet veranderd was. Op 16 december 2021 oordeelde het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof⁵ dat de asielinstanties verkeerdelijk gesteld hadden dat de terugkeer van de Afghaanse man van Pashto origine geen schending zou uitmaken van artikelen 2 en 3 EVRM. Zo is de situatie van Afghaanse mannen volgens het Grondwettelijk Hof extreem onvoorspelbaar en heeft de Afghaanse bevolking een hoge nood aan humanitaire hulp om te kunnen overleven. Het Hof concludeerde dat een terugkeer van de Afghaanse man naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikelen 2 en 3 EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het Oostenrijkse Grondwettelijk Hof zeer zeldzaam concludeert tot dergelijke schending⁶, wat er wel degelijk op wijst dat de asielinstanties de situatie volledig verkeerd evalueren. Het Grondwettelijk Hof kwam ook reeds eerder tot dezelfde conclusie, in een arrest van 30 september 2017. Uit bovenstaande informatie blijkt dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Oostenrijk, een verhoogd risico loopt om teruggestuurd te worden naar Afghanistan, met een schending van artikel 2 en 3 EVRM tot gevolg. Ook tijdens de procedure voor internationale bescherming bestaan er obstakels die ervoor zorgen dat de aanvragen niet adequaat

worden behandeld, wat blijkt uit het Oostenrijkse AIDA rapport van 2023. Zo hebben verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk niet altijd recht op een advocaat, en is de aanwezigheid van een advocaat afhankelijk van de mogelijkheden en de beschikbare middelen, wat discriminatie en willekeur creëert: *"The new law has been criticised by several organisations, as it raises concerns over the risk of arbitrary access to free legal assistance. In its Legal note on the Austrian law, 5 Verfassungsgerichtshof, arrest n°E 4227/2021, 16 december 2021, beschikbaar op <https://www.refworld.org/cgibin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=y&docid=61f441d64>. 6*

Samenvatting Refworld over het arrest, beschikbaar op https://www.refworld.org/cases,AUT_FCCA,61f441824.html. 7 Verfassungsgerichtshof, arrest n°E3445/2021, 16 december 2021, beschikbaar op https://www.refworld.org/cases,AUT_FCCA,61f26da04.html. 13

ECRE demonstrated that while access to legal assistance at first instance was the general rule under the previous Article 49(1) BFA-VG, it becomes the exception under the new law. With the exception of unaccompanied minors, legal assistance at first instance shall now only be provided according to the "available possibilities", and does not constitute a right, except in specific cases listed in the Asylum Act. In other words, access to free legal assistance at first instance is only granted when existing resources are available (e.g. staff and funding), and is not a right for all." (p. 39) Verder zijn er vaak geen goede tolken voorhanden en moeten zij geen specifieke opleiding volgen om te mogen tolken tijdens de asielprocedure. Nochtans zijn tolken essentieel om de problemen in het land van herkomst correct te kunnen uiteenzetten: *"The provision of interpreters has been reported as not satisfactory with regard to certain languages, even in cases where a significant number of asylum seekers may be concerned (e.g. Chechen refugees are often interviewed in Russian). Asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages that they are "supposed" to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter. There are no standards for the qualification of interpreters in asylum procedures. Interpretation is often not done by accredited interpreters; usually persons with the requested language knowledge are contracted on a case-by-case basis."* (p. 33) In de beroepsfase doet Oostenrijk dan weer beroep op rechters die weinig of geen expertise hebben in asielzaken om de achterstand te kunnen inhalen, wat geen garantie biedt dat de dossiers op een correcte manier behandeld worden: *"Following the increase of appeals and backlog of cases at second instance, judges from different fields of law have gradually been assigned to decide upon asylum procedures since 2017; despite their lack of expertise on asylum-related matters."* (p. 36) Deze tekortkomingen in de asielprocedure hebben tot gevolg dat de aanvraag van verzoeker mogelijk op onzorgvuldige wijze onderzocht zal worden en dat hij niet in de beste omstandigheden zijn verhaal zal kunnen doen. Hieruit vloeit een risico op een schending van het beginsel van non-refoulement voort, en bijgevolg een risico op een schending van artikel 3 EVRM. Uit het AIDA-rapport blijkt eveneens dat er openlijke discriminatie bestaat wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming. Zo dienen zij een "arbeidsmarkt-test" af te leggen waarbij er wordt nagegaan of de job niet uitgevoerd kan worden door een Oostenrijkse onderdaan, een onderdaan van de EU of een derdelander in regelmatig verblijf: *"The possibility of obtaining access to the labour market is restricted by a labour market test (Ersatzkraftverfahren), which requires proof that the respective vacancy cannot be filled by an Austrian citizen, a citizen of the EU or a legally residing third-country national 14 with access to the labour market (long-time resident status holder, family member etc.)"* (p. 120) Verder worden verzoekers om internationale bescherming slechts toegelaten om seizoensarbeid te verrichten in specifieke sectoren voor een maximum van 6 maanden: *"In addition, a 2004 ordinance introduced further restrictions to the access to the labour market by limiting employment to seasonal work either in tourism, agriculture or forestry.372 These seasonal jobs are limited by a yearly quota for each federal province and can only be issued for a maximum period of 6 months."* (p. 21) Bovendien gaat het overgrote deel van de inkomsten uit arbeid naar de financiering van onthaalkosten, en houden arbeiders dus slechts een klein bedrag over aan hun werk: *"A further problem for asylum seekers working as seasonal workers is the regulation in the Basic Care Acts of the state and the federal provinces that requires a contribution to Basic Care, if asylum seekers have an income. In practice, there is only an allowance of €110 left to asylum seekers in most of the federal provinces, while the rest of the money earned contributes to the cost of reception. If they have been receiving an income for more than 3 months, Basic Care support is no longer provided. If the asylum seeker asks for readmission into Basic Care after they have finished the employment, cash contributions to the provision of Basic Care are demanded. In fact, it is assumed by the authorities that only about €550 (1.5 times the basic provision amount) per month have been spent by the asylum seeker on subsistence and accommodation during the period of employment. Income exceeding this amount is deducted from the allowance received under Basic Care from that time onwards until repaid."* (p. 121) Verzoekers om internationale bescherming worden ook niet ingeschreven als werkzoekenden, krijgen geen toegang tot beroepsopleidingen en krijgen geen begeleiding bij het zoeken naar werk, wat nog meer obstakels met zich mee brengt: *"Moreover, asylum seekers are not registered at the Public Employment Service as unemployed persons. Therefore they are*

not entitled to vocational trainings provided or financed by the Public Employment Service. As they are not registered as persons searching for work at the Public Employment Service, access to the labour market largely depends on their own initiative and pro-activity in job hunting. Their lack of resources can also be an additional obstacle in securing in job; e.g. when it comes to travel costs for job interviews.” (p. 121) Moest verzoeker bijgevolg geen toegang krijgen tot opvang, wat gelet op de eerder vermelde algemene informatie mogelijk is, zal hij evenmin toegang krijgen tot de arbeidsmarkt om in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien. Verzoeker zal dan terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. 15 Verder bestaan er ook na de toekenning van internationale bescherming obstakels die ertoe kunnen leiden dat erkende vluchtelingen en begunstigten van internationale bescherming in een situatie van verregaande materiële deprivatie kunnen terechtkomen. Zo bestaat er onvoldoende hulp met betrekking tot het vinden van huisvesting na het einde van de materiële hulp. Er bestaan wel mogelijkheden om noodopvang aan te vragen indien men dakloos dreigt te worden, maar de wachtlijsten zijn lang en de noodopvang is meestal niet beschikbaar: “Support after the end of Basic Care is insufficient. Although there are some consultation services which provide advice on finding a flat and concluding a rental contract, there are no financial resources available to actively help beneficiaries to find accommodation. This is particularly concerning given that the real estate market has significantly risen. (p. 164) “Refugees can also apply for social housing when they are at risk of becoming homeless. Nevertheless, the waiting lists are long and an emergency flat is rarely available. Certain conditions (e.g. proof of residence of 2 years at the same address) applicable to the city of Vienna make it more difficult to get a cheaper community flat. In many regions of Austria, there are no social housing schemes available. Refugees are usually excluded from the second possibility of cheap accommodations, co-operative flats, because they have to contribute to the construction cost and they lack the necessary resources.” (p. 165) Omwille van al deze redenen, schendt de bestreden beslissing de artikelen artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2 van de Dublin III Verordening.”

De aandacht die moet gegeven worden aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst

te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Verzoeker is van oordeel dat er voldoende aanwijzingen zijn dat hij in Oostenrijk onderworpen zou worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

Vooreerst verwijst verzoeker naar zijn eigen ervaringen in Oostenrijk. Hij stelt dat hij na zijn arrestatie aan de grens gedurende drie uur werd achtergelaten in de regen; dat hij diende te wachten op een verantwoordelijke van de politiediensten; dat hij vervolgens werd geslagen, waarna hij gedurende 24u opgesloten werd in een ruimte zonder vensters, voedsel of water; dat hij werd gedwongen om vingerafdrukken af te geven en dat hij dan zonder enige begeleiding of informatie werd vrijgelaten. Verzoeker stelt dat er met zijn verklaringen rekening dient gehouden te worden en stelt dat verweerder niet louter kan stellen dat er geen bewijs voorhanden is voor zijn verklaringen. Hij verwijst naar een arrest van de Raad waaruit blijkt dat verweerder niet is ingegaan op de verklaringen van verzoeker.

Dienaangaande dient de Raad vast te stellen dat het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift, geenszins overeenstemt met de verklaringen die hij heeft afgelegd naar aanleiding van zijn Dublinverhoor. Zo werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij redenen had met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zijn verzet op een overdracht aan Oostenrijk zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde verzoeker dat hij geen bezwaar had tegen een overdracht, maar dat hij liever in België zou blijven. Dit kan ook gelezen worden in de bestreden beslissing. Er kan niet van verweerder verwacht worden dat hij rekening houdt met elementen die verzoeker niet kenbaar heeft gemaakt. Indien verzoeker werkelijk problemen zou ondervonden hebben in Oostenrijk, dan kan van hem verwacht worden dat hij deze ook kenbaar maakt. Het betoog in het verzoekschrift komt ongeloofwaardig over. Nergens in de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het feit dat er geen bewijs voorhanden is voor zijn verklaringen. Verzoeker heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van problemen in Oostenrijk. Hij probeerde wel te verzwijgen dat hij reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk. Hij gaf aan dat België van in het begin zijn target-land was. Het is immers niet aan verzoeker om vrij te kiezen welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te behandelen.

Zoals reeds opgemerkt heeft verzoeker geen enkel bezwaar geuit tegen een overdracht naar Oostenrijk, noch met betrekking tot de opvang in Oostenrijk. Het is voor het eerst in zijn verzoekschrift dat zijn advocaat verwijst naar allerlei tekortkomingen die er volgens haar zijn in de asielprocedure en opvang in Oostenrijk.

Vooreerst verwijst de advocaat naar het gegeven dat er in Oostenrijk een opvangcrisis is. Vooreerst merkt de Raad op dat ook België te maken heeft met een opvangcrisis.

Hoe dan ook gaat verzoeker eraan voorbij dat hij aan Oostenrijk zal worden overgedragen binnen het kader van de Dublinprocedure. In het laatste AIDA-rapport, waar verzoeker ook naar verwijst in zijn verzoekschrift, staat specifiek voor Dublinterugkeerders aangegeven dat asielzoekers die in het kader van de Dublinverordening naar Oostenrijk terugkeren en van wie de aanvraag in afwachting is van een definitieve beslissing, geen belemmeringen ondervinden als hun overdracht binnen twee jaar na hun vertrek uit Oostenrijk plaatsvindt, hetgeen in casu het geval is. In dit geval wordt de stopgezette asielprocedure heropend zodra zij hierom verzoeken. Als er al een definitieve beslissing werd genomen over de asielaanvraag bij terugkeer naar Oostenrijk, zal de nieuwe asielaanvraag worden behandeld als een volgende asielaanvraag. Dublinterugkeerders hebben geen bijzondere problemen om toegang te krijgen tot het opvangsysteem. Verzoeker brengt in zijn middel geen gegevens aan die deze pertinente vaststellingen weerleggen.

Daarnaast levert verzoeker in zijn middel kritiek op de tolken in de asielprocedure in Oostenrijk en op de redenen waarom als sanctie de opvang aan verzoekers om internationale bescherming kan worden ontzegd. Bovendien gaat verzoeker in op problemen inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming en het politieke klimaat in Oostenrijk. Verzoeker verwoordt in dit verband een aantal hypothesen, maar maakt niet concreet aannemelijk dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoewel in het AIDA-rapport kritische bemerkingen worden gelezen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, blijkt hieruit niet dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en

structureel falen en dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Door in zijn middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat er op geen enkel moment aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar verzoeker stelt dat de visie van de Oostenrijkse asielinstanties op de situatie in Afghanistan na de machtsovername van de taliban dramatisch is en aldus een verhoogd risico loopt om teruggestuurd te worden naar Afghanistan, weet hij de Raad niet te overtuigen. Hij verwijst naar een vonnis van 12 oktober 2021 van de Federale administratieve rechtbank waarin werd gesteld dat de veiligheidssituatie in Afghanistan rustiger was geworden na de machtsovername van de taliban en waarin werd gesteld dat de humanitaire situatie die bestond voor de machtsovername niet was veranderd. Daarnaast verwijst hij naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 december 2021 waarin het Hof oordeelde dat de asielinstanties verkeerdelijk hadden gesteld dat de terugkeer van een Afghaanse man geen schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker verwijst naar 1 vonnis en dan nog wel een vonnis van 2021. Hieruit kan de Raad helemaal niet afleiden wat het standpunt is van de asielinstanties op vandaag. Daarnaast verwijst hij naar een arrest van het Grondwettelijk Hof, eveneens van 2021. Ook al zou het standpunt van het Grondwettelijk Hof nog actueel zijn, hetgeen nergens uit blijkt, kan hieruit niet afgeleid worden dat de asielinstanties op vandaag nog steeds hetzelfde standpunt innemen. Bovendien kan uit de gegevens die verzoeker verstrekt niet zonder meer worden afgeleid dat zijn situatie vergelijkbaar is.

Voorts stelt verzoeker dat hij in Oostenrijk mogelijk geen bijstand zal kunnen krijgen van een advocaat, dat er vaak geen tolken zijn en dat de rechters in asielzaken weinig expertise hebben. Voorts gaat verzoeker in op problemen inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming.

Het betrokken AIDA-rapport meldt inderdaad dat door een in 2019 doorgevoerde wetwijziging kosteloze rechtsbijstand in de eerste bestuurlijke fase enkel nog in bepaalde in de wet omschreven gevallen zal worden verstrekt. Echter is het zo dat richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Oostenrijk kan dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Verzoekers om internationale bescherming hebben overigens volgens het rapport in geval van beroep tegen een afwijzingsbeslissing wel toegang tot gratis rechtsbijstand die zowel de kosten dekt van juridisch advies als van vertegenwoordiging van de betrokkene bij de rechtbanken. Dit is in overeenstemming met artikel 20 van richtlijn 2013/32/EU.

Daarnaast levert verzoeker in zijn middel kritiek op de tolken in de asielprocedure in Oostenrijk en op de rechters in asielzaken. Verder gaat verzoeker in op problemen inzake toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoeker verwoordt in dit verband een aantal hypothesen, maar maakt niet concreet aannemelijk dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoewel in het AIDA-rapport kritische bemerkingen worden gelezen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk, blijkt hieruit niet dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Oostenrijk worden

overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Door in zijn middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat er op geen enkel moment aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU